

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 116/2005
(Υπόθεση Αρ. 1/2004)

11 Φεβρουαρίου, 2008

[ΑΡΤΕΜΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΣ, ΗΛΙΑΔΗΣ,
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, Δ/στές]

ΔΗΜΟΣ ΓΑΛΑΤΑΚΗΣ ΛΤΔ,

Εφεσείουσα-Αιτήτρια.

και

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΜΕΣΩ

1. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ,
2. ΕΦΟΡΙΑΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ,

Εφεσίβλητοι-Καθ'ων η αίτηση,

— — — —

Γ. Ζ. Γεωργίου, για εφεσείουσα

Γ. Λαζάρου, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για εφεσίβλητους

Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί από τον

Π. Αρτέμη, Δ.

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Στο περίγραμμα αγορεύσεων του δικηγόρου των εφεσιβλήτων περιγράφονται ορθά τα επίδικα της προσφυγής θέματα. Παραθέτω το σχετικό απόσπασμα:

«Με την παρούσα έφεση αμφισβητείται η ορθότητα της πρωτόδικης απόφασης να επικυρώσει την απόφαση του Εφοριακού Συμβουλίου ημερομηνίας 21.10.03, με την οποία απορρίφθηκε η ιεραρχική προσφυγή της εφεσείουσας εναντίον της απόφασης του Διευθυντή Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων ημερομηνίας 27.12.02 (i) να φορολογήσει την εφεσείουσα με νοητό τόκο 9% δυνάμει του άρθρου 47(A) των περί Φορολογίας Εισοδήματος Νόμων 1961 – 1996, επί ποσού δανείου/χρηματικής διευκόλυνσης που παραχώρησε σε ιθύνουσα εταιρεία, και (ii) να μην επιτρέψει έκπτωση από το φορολογητέο εισόδημα της για το φορολογικό έτος 1996, η οποία σύμφωνα με την εφεσείουσα αφορούσε καταστρεμμένο/άχρηστο εμπορικό απόθεμα.»

Όσον αφορά το (i) πιο πάνω, η εφεσείουσα υποστηρίζει ότι δεν είναι δάνειο που έδωσε στην ιθύνουσα εταιρεία Δήμος Φαρμ Λτδ, αλλά χρηματική διευκόλυνση και ως εκ τούτου δεν έπρεπε να φορολογηθεί επί τόκου προς 9% επί του σχετικού ποσού, γιατί το άρθρο 47(A) της σχετικής Νομοθεσίας έχει εφαρμογή μόνο στην περίπτωση δανείου και όχι άλλης χρηματικής διευκόλυνσης. Ενώ, όπως ισχυρίζεται, στο κείμενο αρχικά γίνεται μνεία για περίπτωση δανείου ή χρηματικής διευκόλυνσης, ακολούθως παραλείπεται η χρήση του όρου «χρηματική διευκόλυνση». Έτσι, ήταν εισήγηση της εφεσείουσας ότι ο Νόμος θα έπρεπε να ερμηνευθεί

αυστηρά και να μη εφαρμοστεί στην επίδικη περίπτωση, που ήταν περίπτωση χρηματικής διευκόλυνσης και όχι δανείου.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, αφού ανέλυσε ορθά και με λεπτομέρεια τη σχετική νομολογία, απέρριψε την εισήγηση της εφεσείουσας, θεωρώντας ότι η ορθή ερμηνεία του σχετικού άρθρου ήταν ότι αυτό κάλυπτε τόσο δάνειο όσο και άλλη χρηματική διευκόλυνση.

Επίσης, με την έφεση προσβάλλεται το συμπέρασμα του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι δεν προσκομίστηκαν αρκετά στοιχεία για διαγραφή των καταστραμμένων εμπορευμάτων αποθεμάτων για τα οποία διεκδικήθηκε έκπτωση, αφού οι ελεγκτές είχαν θέσει τους λογαριασμούς της ενώπιον του Διευθυντή Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων, από τους οποίους προέκυπτε η διαγραφή του πεπαλαιωμένου εμπορεύματος.

Το επίδικο άρθρο 47Α του Νόμου, με πλαγιότιτλο «*Δάνεια σε Διευθυντές*», προνοεί τα ακόλουθα:

«Οποτεδήποτε εταιρεία περιορισμένης ευθύνης, η οποία ελέγχεται από όχι περισσότερα από πέντε πρόσωπα, παραχωρεί δάνειο ή οποιαδήποτε άλλη χρηματική διευκόλυνση σε διευθυντές ή μετόχους της ή σε συγγενείς τους μέχρι και του δεύτερου βαθμού συγγένειας, ο Έφορος δύναται να θεωρήσει ότι καταβάλλεται στην εταιρεία τόκος προς εννέα της εκατόν (9%) ετήσια επί του ποσού του δανείου.»

Ο βασικός κανόνας ερμηνείας νομοθετημάτων είναι η γραμματική ερμηνεία, δηλαδή το απλό γραμματικό και κατά κυριολεξία νόημα των λέξεων (δείτε *Γεωργιάδης & Υιός ν. Δημοκρατία (1991) 4 Α.Α.Δ. 142*). Όπου όμως η γραμματική ερμηνεία δεν είναι ξεκάθαρη, λαμβάνεται υπόψη

η πρόθεση του νομοθέτη και σε τέτοια περίπτωση εξετάζεται ολόκληρο το σχετικό μέρος του Νόμου ή και ολόκληρος ο Νόμος, καθώς επίσης και η ανάγκη ή το κακό που σκόπευε να θεραπεύσει, ανάλογα με την περίπτωση. Όπως ορθά επισημαίνει το πρωτόδικο Δικαστήριο, φορολογικοί και ποινικοί νόμοι πρέπει να ερμηνεύονται αυστηρά και όπου υπάρχει αμφιβολία να δίδεται η ερμηνεία εκείνη που είναι υπέρ του πολίτη. Τέλος, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η αρχή ότι διατάξεις που αφορούν φορολογική απαλλαγή πρέπει να ερμηνεύονται στενά.

Έχουμε καταλήξει ότι η ερμηνεία που έδωσε το πρωτόδικο Δικαστήριο ήταν η ορθή. Συμφωνούμε πως αυτή συνάδει και με το γεγονός ότι στο άρθρο γίνεται αναφορά και σε χρηματική διευκόλυνση, που αν δεν συμπεριλαμβάνετο και αυτή στο δικαίωμα του Εφόρου να επιβάλλει φόρο επί νοητού τόκου, θα ήταν ανεξήγητη και αχρείαστη η συμπερίληψη της. Προφανώς ο σκοπός ήταν να εξισώνεται η οποιαδήποτε χρηματική διευκόλυνση με το δάνειο. Εν πάση περιπτώσει, οι επίδικες χρηματικές διευκολύνσεις είχαν ουσιαστικά καταλήξει σε δάνειο, αφού ήταν ποσά που οφείλονταν στην εφεσείουσα.

Όσον αφορά το δεύτερο παράπονο της εφεσείουσας, το θέμα διέπεται από τις πρόνοιες των άρθρων 11(1) και 13(ε) των περί Φορολογίας και Εισοδήματος Νόμων. Η θέση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι δεν προσκομίστηκαν οποιαδήποτε στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι επρόκειτο για παλαιωμένα αποθέματα που δεν μπορούσαν να πωληθούν και να αποφέρουν εισόδημα, ήταν ορθή. Όπως και ο ίδιος ο εκπρόσωπος της εταιρείας ενώπιον του Εφοριακού Συμβουλίου δήλωσε, δεν είχαν ετοιμαστεί καταστάσεις καταστραμμένων αποθεμάτων. Από το γεγονός που πρόβαλε η

εφεσείουσα, ότι τα αποθέματα δόθηκαν ως βοήθεια στους Αρμενίους, ορθά διαπίστωσε το Δικαστήριο πως δεν εξυπακούοταν αυτόματα ότι τα εμπορεύματα ήταν πεπαλαιωμένα και μη εμπορεύσιμα.

Καταλήγουμε πως και αυτό το θέμα θα πρέπει να αποφασισθεί εναντίον της εφεσείουσας.

Για τους πιο πάνω λόγους η έφεση απορρίπτεται με έξοδα, τα οποία να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και να εγκριθούν από το Δικαστήριο.

Δ.

Δ.

Δ.

Δ.

Δ.

/Χ.Π.